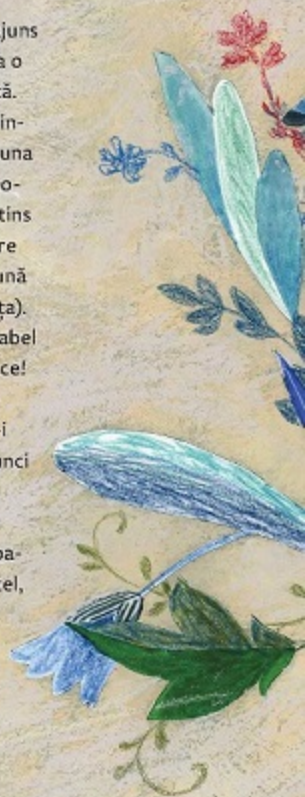

1. De ce ROZUL e culoarea preferată a PRINTESELOR?

Trebuie să vă spun, dragi copii, că lucrurile n-au stat întotdeauna așa. Pe vremuri, când rozul nici măcar nu se inventase, prințelese se dădeau în vânt după verde-brotăcel, albastru de nu-mă-uita sau galben-lămâiță. Dar ceea ce le făcea cu adevărat fericite era să se îmbrace din cap până-n picioare în gri. Da, da, în banalul și plictisitorul gri!

Până când, într-o zi, o prințesă mică și drăgălașă, Isabel Clementina Hermione pe numele ei, zburdând pe pajیștea din fața castelului părintesc, îmbrăcată într-o minunată rochiță gri-șobolan cu ornamente *gris perle*, a găsit o petală a unei flori de o culoare nemaivăzută. Nu semăna cu niciuna dintre culorile pe care le cunoștea. Curioasă, a ridicat petala și atunci a văzut că în fața ei mai erau și altele: un drum întreg presărat cu petale i se deschidea în față.

A mers mai departe, până când a ajuns într-o poiană în mijlocul căreia se afla o floare de aceeași culoare necunoscută. Isabel Clementina Hermione era o prințesă obișnuită să primească întotdeauna ce-și dorea. Nimeni nu-i refuzase vreodată ceva. Văzând floarea, Isabel a întins mâna s-o rupă. Culoarea aceea pe care nu o mai văzuse nicăieri era numai bună să-și împodobească rochița (sau cosița). Floarea însă a rugat-o să n-o rupă. Isabel nici n-a vrut să audă. Și-o dorea și pace! Floarea a început să plângă. A implorat. A amenințat. Degeaba. Nimic nu-i putea sta în cale micuței prințese atunci când își dorea ceva. A apucat tulpina și a încercat s-o rupă, dar s-a înțepat rău într-un spin. Furioasă, a călcat floarea în picioare și a fugit înapoi la castel, plângând de mama focului.

Între timp, ceva ciudat se întâmplase: rochița ei nu mai era gri, ci căpătase culoarea florii. Pantofiorii, șosetele, bentița și jachețica, toate deveniseră ROZ. Așa avea să se numească mai târziu culoarea. Mai mult, așternuturile Isabelei, jucăriile, perdelele și covorul din camera ei, mobilele și caietele, cerneala din călimară și crema din prăjituri, șaua poneiului și cizmele de ploaie, gelul de duș și guma de șters, șervețelele și copertele cărților – totul devenise roz.

Așa că, neavând încotro, micuța prințesă a trebuit să se obișnuiască cu noua culoare. Ba chiar, cu timpul, a început să-i placă să fie înconjurată numai de ROZ. Și, de atunci, prințeselor de pretutindeni le place rozul. Asta până când una dintre ele va descoperi, într-o bună zi, zburdând pe pajiștea castelului sau a parcului de lângă grădiniță, o petală a unei flori de o culoare încă neinventată.

NEGRALB

TURCOAZOLET

PORTOROZ

Inventează și tu
niște culori!

2. DA CE ZMEILOR NU LE PLAC DULCIURILE?

Drept să vă spun, de fapt, zmeilor le plac mult crema de zahăr ars și înghețata (mai ales cea de zmeură), dar le e cam rușine să recunoască. Pentru că atunci când mănâncă dulciuri zmeii nu mai sunt deloc fioroși și-și pierd puterile înfricoșătoare. Simt cum îi cuprinde un fel de moleșeală și buzduganul cel greoi le alunecă din labe. Iar dacă înfulecă și vreo savarină pufoasă, zmeii încep să se uite la desene animate,

suspină după prințese și sunt gata să iasă la plantat floricele în grădină.

STUDIU de CAZ

Într-o frumoasă zi de primăvară, un spiriduș neastâmpărat l-a păcălit pe Zmeul Zmeilor și l-a convins să intre în cafețaria din Pădurea Fermecată. Habar n-avea Zmeul la ce să se aștepte, pentru că părinții lui nu-i povestiseră niciodată despre existența dulciurilor.

